

H. Reeves, M. Cazenave, P. Solié, K. Pribram, H. F. Etter, M.-L. von Franz. LA SYNCRONICITÉ, L'ME ET LA SCIENCE. Ed. Poiesis, París 1986. Traduït com "LA SINCRONICIDAD. ¿EXISTE UN ORDEN A-CAUSAL?", per Ed. Gedisa el 1987.

F. David Peat. SYNCHRONICITY. Bantam Books, 1987. Publicat a Ed. Kairós amb el títol: "SINCRONICIDAD. Puente entre mente y materia." (2ª Ed. 1995)
SINCRONICITAT

C.G.Jung. SYNCHRONICITY. Ed Werlag, Olten, Switzerland. Traduït com: "SINCRONICIDAD", per l'Editorial Sirio el 1990.

En aquest "ALOMA" particularment dedicat a Temps i Espai, us citem tres obres escollides entre les que poden aportar informació sobre el tema de la sincronicitat.

La sincronicitat fa al·lusió a la coincidència significativa en el temps de dos fenòmens, de manera que la ment que ho considera no queda satisfeta amb una explicació de pura casualitat. I tanmateix tampoc pot establir una hipòtesi vàlida que descansi en la presència d'una causa eficient coneguda o per conèixer en relació a la coincidència. La ment davant de determinades coincidències afronta el qüestionament per al seu sentit.

La sincronicitat resulta particularment interessant quan la coincidència es produeix entre un fenomen del món subjectiu, psíquic, i un del món objectiu, físic.

Els estudis de la sincronicitat poden contribuir a què la ciència retrobi la importància de la causa final, de l'entelèquia (finalitat inscrita en els processos de la natura) dels antics, al costat de la diacronia inherent als fenòmens regits per la causa eficient.

La teoria quàntica, els fenòmens de morfogènesi, l'acció dels arquetips, l'encreuament de processos vitals d'espècies ben allunyades en la filogènesi, com ara la implantació d'ous de vespa en determinada taràntula, alguns processos d'orientació en l'espai i temps per part de diverses espècies, són alguns dels fenòmens que presenten el qüestionament de l'existència d'un ordre que pugui ser explicat en base a uns marcs conceptuals o paradigmes regits únicament per una causalitat eficient lineal i diacrònica.

L'estudi de la sincronicitat presenta una de les claus per retrobar el diàleg entre les vies de coneixement que actualment es troben en llunyania o disperses en la formulació d'hipòtesis o en la formulació d'interpretacions. La separació existent entre ciències i lletres, o entre ciència positiva i hermenèutica precisa consciència de la revisió que ja s'ha reiniciat seriosament en el nostre segle per part d'estudiosos rellevants. El món subjectiu i objectiu necessiten un retrobament i un diàleg en els camins epistemològics.

P.S.F.